

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.F., zastoupeného JUDr. Josefem Šťastným, advokátem, se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2015 č.j. DSH/11656/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 13.8.2015 č.j. OD/8962/15/Kk, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil nedostatečné zjištění skutkového stavu, nerespektování závazných pokynů žalovaného jakožto nadřízeného správnímu orgánu I. stupně a porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 4Ads 138/2010, podle něhož „účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je umožnit účastníku řízení seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. kdy mezi seznámením s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.“ Žalobce měl za to, že nelze považovat za postačující uvedení výzvy podle § 36 odst. 3 správního řádu v předvolání k jednání, když toto dle žalobce odporuje zmiňovanému rozhodnutí NSS a účelu této výzvy,

jímž je seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí bezprostředně před vydáním rozhodnutí, kdy již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Žalobce poukázal na to, že zásadou správního řízení je oprávnění správního orgánu opatřovat důkazy i bez iniciativy účastníka, a to kdykoliv v průběhu řízení, proto účastník nemůže vědět, v jakém okamžiku správní orgán důkazy obstarávat přestane. Při ústním jednání mohou vyjít najevo nové skutečnosti a nutnost provedení dalších důkazů, což v dané věci platí tím spíše, že správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti o odročení jednání, které se pak konalo bez souhlasu žalobce v jeho nepřítomnosti. Dle žalobce mu nebyla poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dokonce opakovaně, tedy jak před vydáním prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10.3.2015, tak i po jeho zrušení žalovaným před vydáním nového prvostupňového rozhodnutí ze dne 13.8.2015. Dle žalobce judikatura použitá v napadeném rozhodnutí není přiléhavá, neboť žalobce nikdy nedal najevo, že by neměl zájem o jednání nařízené na 12.8.2015, což vyplývá již z žalobcem zaslané žádosti o odročení jednání, nikoliv z pouhé omluvy z jednání.

Další pochybení spočívalo dle žalobce v neodročení ústního jednání nařízeného na 12.8.2015, a to přes odůvodněnou žádost žalobce. Žalobce poukázal na § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Dále žalobce poukázal na ustanovení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svoji obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky a k výpovědi ani doznání nesmí být donucován. Porušení těchto ustanovení podle žalobce spočívalo v tom, že prvoinstanční správní orgán vydal rozhodnutí, aniž by provedl výslech žalobce jakožto obviněného, když toto ostatně uložil prvostupňovému orgánu i žalovaný. Žalobce tvrdil, že měl zájem o podání výpovědi v řízení s ohledem na rozpory panující ve věci a s ohledem na citelnost možných sankcí. K jednání dne 12.8.2015 se však nemohl dostavit z důvodu dlouhodobě naplánované dovolené, kterou nebylo možno zrušit. Žalobce měl za to, že bylo na místě jednání odročit. Dle žalobce tomuto nic nebránilo, neboť neexistovalo nebezpečí z prodlení. Postupem správního orgánu nebyly zjištěny skutečnosti předcházející zastavení žalobcem hlídkou policie, ani skutečnosti týkající se samotné kontroly, přestože jsou zásadní a panují v nich rozpory. Rovněž v tomto případě se dle názoru žalobce jedná o vadu řízení, kterou nelze zhojit v dalším řízení. Jelikož žalovaný za takové situace prvostupňové rozhodnutí potvrdil, přestože nebyly respektovány jeho předchozí pokyny, jeví se činnost správních orgánů žalobci jako nepřezkoumatelná a v rozporu s požadavkem předvídatelnosti práva.

Podle žalobce nebyly odstraněny důvodné pochybnosti o věci samé, když žalobce správním orgánům sdělil, kdo předmětné vozidlo řídil, avšak správní orgány se tvrzením žalobce nezabývaly a jeho důkazní návrhy odmítly, přestože toto byla jedna z okolností, kvůli které bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně k odvolání zrušeno. Tím došlo dle názoru žalobce k porušení jeho práva na obhajobu. Žalobce uváděl, že byl zastaven až čtyři a půl kilometru za místem přestupku, u odbočky na Hartmanice, což nekoresponduje s výpověďmi policistů, podle nichž vozidlo začali okamžitě pronásledovat, tudíž tuto vzdálenost nebylo možné absolvovat. Podle žalobce řidič vozidla Ford Tranzit v obci Železná Ruda měl své vozidlo na odpočívadle u osady, která se nachází po levé straně ve směru na Hartmanice. Podle žalobce se jednalo o V.F., adresa ..., bratra žalobce, který vystoupil společně s další

osobou a nasedl do svého vozidla Mitsubishi a odjel. Žalobce byl následně zastaven městskou policií. Správní orgány namísto toho, aby se zabývaly tvrzeními žalobce, se opět spokojily s důkazy obdrženými od policistů a s výpověďmi policistů. Nebyly tak respektovány závazné pokyny nadřízeného orgánu, a pokud za takové situace žalovaný nové rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrdil, jeví se činnost správního orgánu žalobci nepřezkoumatelná a v rozporu s principem předvídatelnosti práva; naopak to působí dojmem jako snaha o sankcionování žalobce za každou cenu. Žalobce poukázal na to, že požadoval výslech svého bratra V.F. a rovněž předložení záznamu z videokamery vozidla městské policie, když jeden z příslušníků police tvrdil, že kameru měli zapnutou. Návrhům žalobce však nebylo vyhověno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 25.10.2014, podle něhož žalobce v tento den ve 13:56 hod. řídil motorové vozidlo Ford Tranzit 350L, RZ ... a překročil v obci Železná Ruda v ulici Klatovská maximální povolenou rychlost 50 km/h při naměřené rychlosti 81 km/h před odečtením odchylky. Žalobce do oznámení napsal, že nesouhlasí. Podle úředního záznamu Městské policie Železná Ruda ze dne 25.10.2014 bylo měření prováděno silničním radarovým rychloměrem AD 9C umístěným ve služebním vozidle městské policie v ulici Klatovská na silnici I./27, když služební vozidlo bylo umístěno u domu č.p. 386, a bylo měřeno ve směru na odjezdu z obce Železná Ruda. Vozidlo žalobce zastavila hlídka za použití výstražného a zvukového zařízení a po zastavení byl ztotožněn jako řidič žalobce. Žalobce se podle úředního záznamu odmítl vyjádřit, pouze napsal, že nesouhlasí. Dále je součástí spisu záznam o přestupku pořízený radarem, na němž je zobrazeno jako jediné vozidlo příslušné RZ, a dále je součástí spisu ověřovací list. Proti příkazu správního orgánu podal žalobce odpor, který nijak neodůvodnil.

Při jednání dne 12.1.2015 žalobce uvedl, že předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu neřídil, řídil až před koncem obce Železná Ruda ve směru na Klatovy, kdy převzal řízení od svého bratra V.F. Jeho bratr zde převzal vozidlo žalobce Mitsubishi. Žalobce měl být zastaven a kontrolován strážníky městské policie až před odbočkou na Sušici a Srní.

V předvolání k jednání na 4.3.2015 žalobce byl poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu tak, že v průběhu nařízeného jednání správní orgán provede výslechy zakročujících strážníků městské policie, po jejichž ukončení bude žalobce mít možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí.

Svědka F.V. dne 4.3.2015 vypověděl, že předmětný den byl obsluhou radaru a služební vozidlo bylo umístěno na odstavné ploše za penzionem Sport ve směru výjezdu na Klatovy. Jedním z kontrolovaných vozidel bylo i nákladní vozidlo Ford, po jehož změření za ním ihned vyjeli. Na vozidle zapnuli výstražné zvukové zařízení a nápis STOP. Vozidlo měli stále na dohled, řidič však pokračoval dále v jízdě až za benzinovou čerpací stanicí PETRA za obcí Železná Ruda, kde řidič teprve reagoval a zastavil. Je pravdou, že po zastavení mu ve vozidle hrála hlasitá muzika. Z dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla byla ověřena jeho totožnost. Se zjištěním přestupku nesouhlasil a tvrdil, že to nebylo v obci, žádal

postoupení věci správnímu orgánu. Svědek vyloučil, že mohlo v době jízdy za předmětným vozidlem po jeho změření dojít k jeho zastavení a k vystoupení nějakých osob, aniž by si toho všimli. Svědek zopakoval, že vozidlo měli při pronásledování po celou dobu na dohled. Podle svědka za vozidlem vyjeli okamžitě, tedy do tří vteřin. Podle svědka při pronásledování vozidel používají kameru, tato byla použita i v tomto případě, záznam z daného dne již však vzhledem k odstupu času k dispozici není. Předmětná čerpací stanice, kde bylo vozidlo zastaveno, je od místa měření vzdálena cca. 2,5 až 3 km. Na řádně dávanou výzvu k zastavení vozidla řidič nereagoval a stále zvýšenou rychlostí pokračoval v jízdě, až sám zastavil na předmětném místě. Radarový rychloměr v době pronásledování nebyl v činnosti a videozáznam podle svědka již k dispozici není.

Svědka P.H. vypověděl, že předmětného dne používali služební vozidlo Škoda Octavia, které bylo odstaveno na pravé straně komunikace pod tržnicí Kryštof ve směru na Klatovy a vlastní měření bylo prováděno v daném místě rovinky podél tržnice. Po překročení rychlosti jízdy vozidlem Ford za tímto ihned vyjeli se zapnutým světelným a zvukovým výstražným zařízením. Vozidlo Ford jim kousek poodjelo, avšak měli ho stále na dohled. Řidič nereagoval na signál zastavení a pokračoval až cca. 50 m za čerpací stanicí PETRA za obcí Železná Ruda, kde zastavil. Zde proběhlo první jednání, avšak s ohledem na nebezpečné místo dále popojeli na bezpečnější místo, kde bylo provedeno samotné řešení přestupku. Přestupek řešil jeho kolega, svědek si vybavil pouze vyjádření žalobce v tom smyslu, že je to v pytlí, že je vybodovaný a že ho řízení vozidla živí. K sepsání oznámení o přestupku došlo proto, že žalobce nesouhlasil s řešením věci na místě. Svědek vyloučil, že by při pronásledování mohlo vozidlo Ford zastavit dříve než za benzinovou čerpací stanicí. Podle svědka po změření začali pronásledovat předmětné vozidlo okamžitě. Kamera ve služebním vozidle podle svědků bývá v činnosti.

Po výslechu svědků žalobce poukázal na jejich rozdílné výpovědi, kdy si policisté podle žalobce nepamatují, kdo prováděl kontrolu řidiče. Dále se žalobce ohradil vůči výpovědi svědka H. ohledně toho, jak se měl vyjadřovat ve smyslu, že je vybodovaný, což podle žalobce není pravda, neboť nemá v současné době žádné trestné body. Dále žalobci připadalo nenormální, že není součástí spisu záznam z videokamery. Žalobce měl za to, že bylo možno jeho vozidlo zastavit mnohem dříve, a rozporoval rovněž otázku výměny řidiče. Trval na tom, že při spáchání přestupku řídil jeho bratr. Následně byl žalobce poučen, že bude přistoupeno k vydání rozhodnutí a s námitkami žalobce se správní orgán bude zabývat v jeho odůvodnění. Důkaz výslechem bratra žalobce měl správní orgán za nadbytečný.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 10.3.2015 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, avšak toto rozhodnutí bylo rozhodnutím ze dne 30.6.2015 žalovaným zrušeno, a to z toho důvodu, že se správní orgán I. stupně nezabýval dodržením podmínek měření rychlosti ze strany městské policie ve smyslu § 79a zákona č. 361/2000 Sb., tedy zda v místě měření byla městská policie oprávněna měřit rychlost vozidel a zda řádně nahlásila měření rychlosti v daném úseku. Dále se dle žalovaného správní orgán I. stupně nevypořádal kompletně s námitkami žalobce, který zpochybňoval tvrzení strážníka o tom, že je zaměstnáním závislý na automobilu a že se díky překročení rychlosti vyboduje. Plně totiž odpovídá výpisu z evidenční karty řidiče, že žalobce nemá žádné zaznamenané body. Správní orgán I. stupně neuvedl, zda má toto nějaký dopad na věrohodnost výpovědi svědka, zatížil

rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalovaný uložil správnímu orgánu I. stupně předvolat žalobce k jednání, umožnit mu uplatnění procesních práv a zabývat se případně navrženými důkazy, které buď provede, či se s jejich neprovedením vypořádá v rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně opatřil zprávu PČR ze dne 16.7.2015, podle níž dne 25.2.2014 vydal Doprvní inspektorát v Klatovech stanovisko ve smyslu § 79a zákona č. 361/2000 Sb., kde určil pro Městskou policii v Železné Rudě úseky měření rychlosti vozidel. Předmětné měření probíhalo v souladu s tímto stanoviskem, kdy velitelem Městské policie v Železné Rudě Mgr. P. byla tato skutečnost uvedena v plánu radarového měření Městské policie v Železné Rudě na říjen 2014, pod č.j. MP 88/2014.

Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k jednání na 12.8.2015, kdy v předvolání opět je uvedeno, že v průběhu jednání správní orgán provede doplnění dokazování, mimo jiné spojené s výsledkem svědka V.F., po jehož dokončení bude mít žalobce možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro správní rozhodnutí podle § 36 správního řádu. Podle úředního záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 11.8.2015 v tento den žalobce telefonicky sdělil, že se nebude moci k jednání dostavit proto, že 13.8.2015 odjíždí na dovolenou. Žalobci mělo být správním orgánem sděleno, že je zastoupen zástupcem JUDr. Šťastným, jemuž udělil generální plnou moc, který ho tak zastupuje a činí všechny úkony jeho jménem, a správní orgán si jeho osobní účast na jednání nevyžadoval, proto mu předvolání nezasílal, toto bylo zasláno pouze zástupci. Dále jednání je nařízeno na 12.8.2015, proto žalobci před odjezdem na dovolenou dne 13.8.2015 nic nebrání v účasti na jednání. Na toto žalobce správnímu orgánu sdělil, že o termínu jednání 12.8.2015 nic neví, pouze mu jeho zástupce sdělil, že má správnímu orgánu zavolat a sdělit, že odjíždí na dovolenou. Věc pak bude řešit se svým zástupcem. 11.8.2015 došla správnímu orgánu informace od zástupce žalobce, že jim klient ohledně nařízeného jednání na 12.8.2015 sdělil, že bude na dovolené a nemůže se jednání zúčastnit, kde požaduje svoji účast, a proto zástupce žádá stanovení náhradního termínu jednání. Jednání provedl správní orgán v nepřítomnosti žalobce.

Dne 12.8.2015 došla omluva svědka V.F. datovaná 9.8.2015, odůvodněná čerpáním dovolené a obsahující dále žádost z důvodu úspory nákladů o postoupení spisu do bydliště svědka v Brně. Podle úředního záznamu z 12.8.2015 správní orgán obdržel omluvu svědka až po ukončení jednání, přestože o podání svědecké výpovědi byl svědek vyrozuměn již od 22.7.2015.

V rozhodnutí ze dne 13.8.2015 správní orgán I. stupně znovu uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku s odůvodněním, že svědecké výpovědi policistů vyhodnotil správní orgán tak, že obě bez jakýchkoliv pochybností potvrzují spáchání zjištěného přestupku, když svědek V. za využití silničního rychloměru prováděl dohled nad dodržováním nejvyšší dovolené rychlosti v obci Železná Ruda, po zjištění spáchání přestupku policisté pronásledovali jím neznámého řidiče vozidla Ford, tzn. jedná se o nezávislého svědka na výsledku řešení dané věci, a proto výpověď svědků hodnotil jako věrohodnou, prokazující spáchání přestupku právě žalobcem, který byl řidičem změřeného a poté i kontrolovaného vozidla Ford. Žalobcem tvrzenou výměnu řidičů oba svědkové jednoznačně vyloučili. Na rozdíl od žalobce správní orgán neshledal rozpory ve výpovědích policistů, tyto podle něho plně korespondují, včetně otázky, kdo kontrolu prováděl a proč nedošlo k zastavení vozidla Ford dříve, a tak

spolu s písemnostmi založenými ve spisu policie bez jakýchkoliv pochybností prokazují výpovědi spáchání přestupku právě žalobcem. K záznamu z videokamery správní orgán konstatoval, že přestupkem bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci, který byl spolehlivě zjištěn a prokázán, a samotný videozáznam z pronásledování vozidla Ford, pokud byl nějaký pořízen, by mohl pouze podpořit důkazy výpověďmi policistů, které však má správní orgán za dostačující k zodpovězení rozhodné otázky, zda mohlo dojít k výměně řidičů. Dle svědeckých výpovědí jednoznačně nemohlo. K námitce žalobce, že dle svědka H. měl žalobce uvádět, že je zaměstnáním závislým na automobilu a že se vybuduje, ačkoliv nemá v kartě řidiče žádné body, správní orgán uvedl, že není neobvyklé, že se obviněný z přestupku snaží při jednání s policisty tyto různě ovlivnit, včetně uvádění nepravdivých údajů, např. i o počtu jím již zaznamenaných bodů a o bezprostřední závislosti na řízení vozidel apod. Tento projednávaný přestupek a způsob jeho následného řešení neměl dle správního orgánu vliv, proto nemá správní orgán s ohledem na obsah celé výpovědi svědka H. i na výsledky ostatních provedených důkazů pochybnosti o pravdivosti tvrzení tohoto svědka a námitku žalobce hodnotit jako lichou, nezpochybňující věrohodnost svědka.

K žádosti žalobce a jeho zástupce o stanovení náhradního termínu jednání z důvodu nemožnosti zúčastnit se jednání 12.8.2015 správní orgán uvedl, že tento požadavek neakceptoval, neboť pro změnu řádně a včas nařízeného jednání neshledal oprávněný důvod, naopak v tomto spatřuje nepřipustnou obstrukci. Postup žalobce a jeho zástupce správní orgán nevyhodnotil jako bezodkladnou a náležitou omluvu z jednání. Žalobce měl dle správního orgánu možnost ke svému obvinění a k postupu správního orgánu se v dané věci vyjádřit, čehož vzhledem k nedostavení se k jednání nevyužil. Ohledně záměru provést výslech svědka V.F. správní orgán konstatoval, že tento se na řádně včas zaslané předvolání nedostavil. Na tom, že se nedostavil bez bezodkladné a náležité omluvy, nic nezměnila ani jeho následná omluva, kterou správní orgán obdržel až po jednání, neboť pokud by se jednalo o plánovanou dovolenou, svědek o tomto jistě věděl dříve a mohl vzhledem k převzetí předvolání již 22.7.2015 správní orgán informovat dříve a vše doložit, např. zasláním kopie předmětného poukazu, což neučinil. Správní orgán na podkladě výsledku provedeného dokazování, kdy možnou záměnu řidičů svědci zcela jednoznačně vyloučili, dospěl jednoznačně k závěru, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a prokázán, poroto na svědecké výpovědi V.F. již netrval.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že bylo v řízení spolehlivě prokázáno, že žalobce byl řidičem vozidla jak v době měření rychlosti, tak v době zastavení vozidla k silniční kontrole, zejména na základě svědeckých výpovědí strážníků. Podle žalovaného žalobce v žalobě ani neuváděl přesně, co ho vedlo k závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Žalovaný neshledal, že by správní orgán I. stupně nedostál závazným pokynům žalovaného v prvním rozhodnutí. Podle žalovaného správní orgán I. stupně řádně žalobce prostřednictvím jeho zástupce k jednání předvolal a umožnil mu realizaci jeho práv, přičemž skutečnost, že žalobce a jeho zástupce na účast u jednání rezignovali, když se zástupce z jednání nijak neomluvil a ani se nedostavil, a žalobce se omlouval telefonicky a následně cestou svého zástupce, aniž by relevantně doložil důvody (tvrzenou dovolenou). Žalovaný konstatoval, že podle tvrzení žalobce odjížděl na dovolenou až den po jednání, tudíž dovolená ani nemůže být důvodem pro odročení jednání, zvláště v případě, že účast žalobce u jednání nebyla nutná a dostavit se mohl jeho zástupce, který se neomluvil. Podle žalovaného se správní orgán vypořádal i s důvody neprovedení svědecké

výpovědi svědka V.F. poté, co se tento svědek k jednání nedostavil a omlouval se těsně před jednáním a správní orgán I. stupně se s omluvou seznámil až po jednání. Skutečnost, že správní orgán I. stupně přistoupil k předvolání svědka, je výstupem snahy správního orgánu I. stupně dostát zásadě rovnosti zbraní, kdy výslech tohoto svědka žalobce požadoval. Důvodnost provádění dalších důkazů je však nutno posuzovat v kontextu celého dokazování, kdy výměna řidičů byla vyvrácena, a setrvání na potřebě provádění tohoto důkazu by bylo jen nedůvodným protahováním řízení v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Z policejního spisu podle žalovaného navíc nevyplývá, stejně jako z podaného odporu, že by žalobce zpochybňoval, že by řídil v předmětnou dobu předmětné vozidlo, a že by řídil jeho bratr. Toto tvrzení uplatnil až při jednání, kdy za účelem prověření tohoto tvrzení byly provedeny výslechy svědků strážníků, které výměnu řidičů vyloučily. Pokud by se odvolatel skutečně vyměňoval a předával řízení, toto by podle žalovaného zcela jistě uplatnil jako stěžejní již do oznámení přestupku. Navíc pokud by tato výměna byla realizována, těžko by mohl uniknout pohledu strážníků, když tito shodně tvrdí, že vozidlo měli po celou dobu na dohled. Z oznámení přestupku a z vyjádření svědka Venclíka vyplývá, že žalobce zpochybňoval, že byl změřen v obci, a žádal předání správnímu orgánu. Tedy námitky ohledně výměny řidiče neuplatňoval, proto jeho následné tvrzení při jednání má značně sníženou věrohodnost vzhledem k fázi uplatnění této námitky. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že žalobce byl v rámci předvolání k jednání na 12.8.2015 poučen o tom, že po dokazování se bude moct vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a může navrhnout důkazy. Podle žalovaného na základě tohoto poučení a na základě skutečnosti, že jednání slouží především k provádění dokazování, musel žalobce především počítat s tím, že správní orgán I. stupně může po konání jednání rozhodnout, a pokud chtěl uplatnit svá procesní práva, měl se osobně či prostřednictvím zástupce k jednání dostavit. Samotné tvrzení žalobce o zájmu být přítomen dokazování, kdy proběhla celkem tři jednání ve věci, nemůže mít za současného nedůvodného tvrzení o nemožnosti účastnit se jednání 12.8.2015 z důvodu odjezdu na dovolenou 13.8.2015, za následek odročení jednání. Podle žalovaného tak žalobci nebylo znemožněno uplatnění práv na seznámení s podklady a vyjádření se k nim, neboť tento neodstavením se k jednání si uplatnění tohoto práva sám zmařil. Správní orgán I. stupně tak nepochybil. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2015 sp.zn. 7As 97/2015, kde NNS poukázal na souhrn judikatury týkající se této problematiky, dále například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.12.2013 č.j. 8As 54/2013-29, podle něhož pokud byly podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise v okamžiku jednání úplné a účastník řízení měl možnost se s nimi seznámit, nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Skutečnost, že této možnosti účastník řízení nevyužil, nemůže na tomto závěru nic změnit. Svou neúčastí na jednání se sám vdal práva na seznámení se s podklady a na vyjádření k nim. Žalobcem zmiňovaná judikatura navazující na předchozí zákon č. 71/1967 Sb. tyto závěry vyplývající z aktuální judikatury není s to zpochybnit. Podle žalovaného stěžejní skutečností pro posouzení, zda poučení v předvolání k jednání postačuje k uplatnění práva podle § 36 odst. 3 správního řádu, je, že po jednání dne 12.8.2015 žádné další podklady zajišťovány nebyly. Tedy jednoznačně se mohl žalobce při jednání s kompletní spisovou dokumentací seznámit. Není v možnostech správního orgánu na žalobci či jeho zástupci uplatnění procesních práv vymáhat, pouze jsou správní orgány povinny účastníkovi řízení uplatnění tohoto práva umožnit. Žalovaný konstatoval, že ani v případě předchozího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo následně zrušeno, ani v případě nového projednání věci, nevznikla správnímu orgánu I. stupně povinnost zvlášť vyzývat k seznámení

s podklady, neboť tato možnost byla v obou případech dána v předvolání k jednání. Podle žalovaného omluva žalobce z jednání s ohledem na skutečnost, že uvedl odjezd na dovolenou až 13.8.2015, jeví znaky obstrukčního jednání žalobce, který se snažil o odročení jednání s ohledem na blížící se zánik odpovědnosti za přestupek. K námitkám porušení § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. a § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. žalovaný uvedl, že předmětná ustanovení v řízení porušena nebyla, neboť správní orgán I. stupně umožnil žalobci uplatnění jeho práv včetně práva na vyjádření k podkladům. Žalovaný uváděl, že správnímu orgánu I. stupně nedával žádný závazný pokyn k výsledku žalobce jako účastníka řízení, pouze konstatoval ve svém I. rozhodnutí, že správní orgán I. stupně žalobce cestou jeho zástupce předvolá k jednání a umožní mu uplatnění procesních práv. Podle žalovaného nebylo v předmětném řízení nutno provádět výslech žalobce, neboť tento svou možnost vyjádřit se osobně k věci využil již při prvním jednání, a pokud chtěl k věci sdělit další informace, mohl tak učinit cestou svého zástupce nebo písemně. Podle žalovaného být výpověďmi strážníků městské policie byla vyvrácena údajná výměna řidičů, i v novém projednání věci projevil správní orgán I. stupně snahu dostat zásadě rovnosti zbraní, byť takový pokyn mu nebyl žalovaným dáván. Svědek V.F. se však k podání svědecké výpovědi nedostavil. Podle žalovaného za situace, kdy skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě, a stěžejní tvrzení žalobce o výměně řidičů bylo vyvráceno, nebyly důvody pro opakované předvolávání svědka F., neboť takový postup by byl s ohledem na blížící se zánik odpovědnosti neúčelný a nevhodný. Podle žalovaného tvrzení, že strážníci městské policie měli žalobce po celou dobu pronásledování na dohled, není znevěrohodněno tím, že byl žalobce zastaven až s větším odstupem vzdálenosti od místa měření, neboť tento odstup byl strážníky řádně odůvodněn. Strážníci byli nezávislí svědkové, u nichž nebyl zjištěn žádný zájem na projednávání věci nebo vztah k žalobci. Rozpor tvrzení svědka H. s výpisem z karty řidiče ohledně možnosti vybudování nebyl shledán relevantním vzhledem k posouzení věrohodnosti výpovědi tohoto svědka, když se závěry správního orgánu I. stupně se žalovaný ztotožnil. Žalovaný považuje za spolehlivě vyvrácené tvrzení žalobce o výměně řidičů a považuje ho za účelové tvrzení, kterým se žalobce snaží vyvinut ze spáchaného přestupku, čemuž nasvědčuje fáze řízení, v níž toto tvrzení bylo uplatněno. K návrhu na provedení důkazu videozáznamem žalovaný připomněl, že tento již s odstupem času nebyl k dispozici dle svědka strážníka V., tudíž existovala objektivní překážka k realizaci provedení tohoto důkazu. K námitce neprofesionálního postupu strážníků městské policie žalovaný uvedl, že si žalobce může podat stížnost na strážníky k rukám jejich nadřízeného, avšak žalovaný neshledal postup hlídky jakkoliv nestandardním a vnášejícím pochybnosti o věrohodnosti výpovědí strážníků či o jejich nestrannosti.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu soud v daném případě neshledal, neboť ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně před vydáním obou svých rozhodnutí nedoplňoval po jednání žádné další podklady. Současně vždy správní orgán poučil žalobce v rámci předvolání k jednání, že žalobce bude moci uplatnit své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění v závěru jednání. To vyplývá ze shora shrnutého obsahu předvolání k jednání na 4.3.2015 a na 12.8.2015. Takové poučení ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu považuje soud za dostačující. Neuplatnění práva podle § 36 odst. 3 správního řádu proto, že se žalobce ani jeho zástupce k jednání dne 12.8.2015 nedostavili, jde pouze k tíži žalobce.

Podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Pochybením podle názoru soudu není ani skutečnost, že správní orgán prvního stupně nevyhověl žádosti žalobce o odročení jednání, ale že provedl jednání dne 12.8.2015 bez přítomnosti žalobce i jeho zástupce.

Na projednávanou kauzu lze podle soudu aplikovat např. rozsudek NSS ze dne 21.2.2013 čj. 9 As 101/2012-60, podle něhož „uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá.“

Soud stejně jako správní orgány má za to, že omluva žalobce ani jeho zástupce nebyla náležitá. Žalobce jednak jako důvod nemožnosti účastnit se jednání uváděl dovolenou, na niž však měl odjet až po termínu jednání. Dále své tvrzení o odjezdu na dovolenou žádným způsobem nedokládal. Stejně tak omluva zástupce žalobce odůvodněná kolizí s jiným jednáním nebyla vůbec konkrétně dokládána. Soud má na základě toho za správný závěr správních orgánů, podle něhož omluva žalobce ani jeho zástupce nesplňovala podmínku včasnosti a důležitého důvodu. K vydání rozhodnutí po projednání věci bez přítomnosti žalobce i jeho zástupce byly splněny podmínky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. A to na základě skutečnosti, že omluva žalobce nebyla v souladu s výše cit. ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu včasná a náležitá. Omluvu žalobce správní orgány

posoudily na základě svého uvážení, které logickým a srozumitelným způsobem odůvodnily ve svých rozhodnutích.

Ani námitka nerespektování závazných pokynů žalovaného nebyla shledána důvodnou. Důvodem zrušení prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo, jak žalobce tvrdí v žalobě, neprovedení jím navržených důkazů výsledkem svědka V.F. a kamerovým záznamem služebního vozidla. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění prvního rozhodnutí žalovaného vyplývá, že správnímu orgánu bylo především uloženo ověřit oprávnění městské policie měřit rychlost v daném místě a čase a ze správního spisu vyplývá, že správní orgán dokazování v tomto směru doplnil. Dále bylo uloženo prvostupňovému orgánu vyhodnotit část výpovědi svědka H., podle něhož měl žalobce při kontrole uvádět, že je vybudovaný, avšak dle výpisu z karty řidiče žalobce nemá žádné zaznamenané body. I tomuto požadavku správní orgán prvního stupně dostal vypořádáním se s těmito okolnostmi v novém rozhodnutí. Soud považuje za dostatečné a logické odůvodnění správního orgánu, že uvedený rozpor nesnižuje věrohodnost výpovědi svědka, neboť není neobvyklé, že se obviněný z přestupku snaží při jednání s policisty tyto různě ovlivnit, včetně uvádění nepravdivých údajů o počtu zaznamenaných bodů.

Současně v podstatných bodech se výpovědi svědků shodují a vzájemně korespondují. To platí zejména v otázkách, kde bylo prováděno měření a kde proběhla kontrola žalobce, a rovněž také ohledně skutečnosti, že vozidlo žalobce měli strážníci městské policie od změření do zastavení stále v dohledu, a tudíž je vyloučena záměna řidičů. Z toho důvodu dle názoru soudu správní orgány nepochybily ani neprovedením žalobcem navržených důkazů, neboť skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Opětovné předvolávání svědka F. by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení a bylo by nadbytečné. Videozáznam ze služebního vozidla pak dokonce ani nebylo možné provést, neboť dle výpovědi svědka F.V. nebyl již k dispozici.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. srpna 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně